Creences o evidències, vet aquí la qüestió (i II)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 22 de novembre de 2024

Paradigmes, tòpics i ocurrències autonomistes

«L'esquerra té aquest deure moral, cívic, polític, de construir comunitat. I per construir comunitat has de defensar els drets culturals, lingüístics i religiosos dels qui venen de fora.»

Norbert Bilbeny, fragment de l'entrevista feta a VilaWeb (15-11-24).

Espero de tot cor que el llibre del senyor Norbert Bilbeny no es converteixi amb un nou far ideològic com sí que va succeir, per interès pèrfid, el treball d'encàrrec d'en Francesc Candel, *Els Altres Catalans,* als anys 60 per fer saber i fer entendre que els canvis demogràfics de l'època eren irreversibles per la gràcia de Déu, del dictador Francisco Franco i dels franquistes de l'interior, els que van guanyar la guerra i també aquells que sense ser-ne entusiastes, no la van perdre.

El que queda dels àrabs palestins, els kurds, la resistència tibetana, els saharians, els letons o els finlandesos amb relació a l'imperi rus, també els israelians, està clar, haurien de llegir-se aquest llibret per resignar-se definitivament i entregar les claus de la seva nació al corc dels nouvinguts. Als altres, generosament. Per quedar-se en minoria absoluta amb alegria i resignació que és la manera com entenen la "sobirania" de bon rotllo els catalans de l'autonomia. Francament, cal ser estúpid o molt cínic per defensar això tenint un mínim de consciència nacional.

No crec que hi combreguin aquestes nacions violentades. Ni el País Basc, malgrat que també ha estat construït, en molt bona

part, sobre bases ideològiques socialcristianes. És un altre món. Mai han donat suport a aquestes ocurrències ecumèniques tan devastadores.

Tots els respectes cap a l'autor del treball i que Déu el guardi molts anys. Només faltaria. El que m'interessa és el suc que es desprèn del llibre i, com passa sovint, em sembla una demostració més de l'obediència anticipada tan típica a la nostra dissortada, però generosa pàtria.

No ser quina idea en té el senyor Norbert Bilbeny de la sobirania, del territori, de la nació o de l'hegemonia, per què una de les gràcies d'aquest món autonòmic que ens ha regalat els Borbons és que el significat de les paraules, el seu contingut, muta segons el moment històric i segons convé. El significat de les paraules sí que ha mutat més de pressa que les creences que, passi el que passi, són inamovibles. Són les mateixes que fa mig segle.

Encara queden mortals, entre els quals m'incloc, que les paraules les entenem com les entenen la majoria de pobles que no volen desaparèixer, sigui per la força de les armes o sigui per la passivitat davant la minorització. O per la combinació de totes dues com va succeir a la Catalunya dels 50, 60 i 70 quan el país es va veure sotmès a un canvi demogràfic criminal, mitjançant un règim il·legal, segons afirmen molts organismes internacionals.

No pretenc ser insolent, però crec que reflexionar sobre aquest tema tan complex, deixant de banda la història i la realitat es converteix només en una simple elucubració. Gimnàstica intel·lectual i redempció de no ser quins pecats. Per refutar les propostes inclusives del senyor Bilbeny només ens cal viatjar una mica. No a l'estranger. Només ens cal comprar una T-10 i fer unes quantes visites a barris/assentaments castellans, ara també llatins o musulmans, per observar si les "gràcies" que des del pensament filosòfic es volen oferir tan generosament, quin resultat han tingut amb

les experiències prèvies. I per saber quina causa en surt més beneficiada.

També es pot fer un tomb per la zona alta on viu la comunitat que va venir de fora a implantar la dictadura i que encara hi són ben estarrufats i cofois. La immigració castellana d'aquells anys ho va tenir tot de cara des del punt de vista de la nacionalitat: l'única oficial, com ara, la seva. També de la llengua, la seva, que es parlava a les escoles, als mitjans de comunicació i a les comissaries. A tot arreu que fos de domini públic. Els resultats són els que són i per acabar d'informar-nos ens cal agafar l'evolució de les eleccions de tota mena per veure com de fantàstic ens ha anat amb tanta inclusió.

Com tota expressió tangencial amb la doctrina generosa, aquest missatge tan estès sempre segueix una pauta. Existeix un trípode indispensable on descansen els valors del catalanisme flonjo, el primer pas cap del criollisme: no són altres que l'alteritat, la filosofia positiva i la culpabilització. La culpabilització dels mateixos indígenes. Al final els catalans sempre tenim la culpa de tot. Mai ens acabem de posar del tot bé. Mai som prou simpàtics, mai fem un ús adequat de la llengua amb els nouvinguts. Mai tenim prou fills. Mai… El que no diuen és que quan no canviem la llengua, pot haver-hi metges, companys de classe, també professors, polis o jutges que ens maltractin. I que els nostres instal·lats al parlament del zoo callin i deixen abandonades a les víctimes de tanta insolència. Això la filosofia i els filòsofs també ho haurien de tenir en compte. Haurien de ser més inclusius i sensibles amb els connacionals que sovint els tracten com a peces de museu.

L'alteritat ens diu que hem de ser més generosos amb els drets, amb els ajuts, amb els costums dels de fora per afrontar l'allau que arriba incessantment —com si es tractés d'un pont aeri— des del tombant de segle. Ens ho diuen amb cara de bona persona malgrat que la immigració econòmica que

representa el 95% dels nouvinguts, no és cap dret universal. Un fenomen que no para d'engruixir la demografia i de pas les butxaques de tants i tants catalans inclusius. Dels del més amunt fins als que viuen de la pobresa que també graten amb les seves quotes solidàries de poder mitjançant en mil i una entitats i institucions. Tot fa gruix.

Finalment, aquestes elucubracions tan recurrents només són eines d'entreteniment i de consum intern per mantenir impol·luta la irresponsabilitat dels establerts de debò, els del règim en el seu particular món. Per estabornir encara més a la bona gent que ja fa anys que els hi van ensenyar que cal ser abans bons minyons que lliures.

D'ençà dels anys seixanta els autonomistes catalans han teixit un paradigma molt potent que ens diu que el més important són les creences i no les evidències. El resultat el teniu a tocar de casa. Només us cal una T-10. A veure si us atreviu a contrastar-ho.